

UNIVERZITA KOMENSKÉHO, BRATISLAVA

FAKULTA MATEMATIKY, FYZIKY A INFORMATIKY

ZAROVNÁVANIE SEKVENCIÍ S POUŽITÍM METÓD
KLASIFIKÁCIE

Diplomová práca

2014

Bc. Michal Hozza

UNIVERZITA KOMENSKÉHO, BRATISLAVA

FAKULTA MATEMATIKY, FYZIKY A INFORMATIKY

ZAROVNÁVANIE SEKVENCIÍ S POUŽITÍM METÓD KLASIFIKÁCIE

Diplomová práca

Študijný program: Informatika
Študijný odbor: 2508 Informatika
Školiace pracovisko: Katedra Informatiky
Školiteľ: Mgr. Tomáš Vinař, PhD.
Konzultant: Mgr. Michal Nánási

Bratislava, 2014

Bc. Michal Hozza

Podakovanie...

Bc. Michal Hozza

Abstrakt

Zarovnávanie dvoch DNA sekvencií je jedným zo základných bioinformatických problémov. Obvykle takéto zarovnanie hľadáme pomocou jednoduchých párových skrytých Markovovských modelov (pHMM). V tejto práci sa zaoberáme možnosťami použitia prídavnej informácie o funkcii vstupných sekvencií na zlepšenie kvality takýchto zarovnaní. Informácie sme zakomponovali pomocou klasifikátorov, ktoré rozhodujú či dané pozície majú byť zarovnané k sebe alebo nie. Ako klasifikátor sme použili Random forest.

Ukázalo sa, že klasifikátor sa dokáže naučiť, ktoré okná majú byť zarovnané k sebe a ktoré nie.

Vyvinuli sme 2 modely pre zarovnanie sekvencií s anotáciami za pomoci klasifikátora, ktoré sú založené na párových skrytých Markovovských modeloch.

Model s klasifikátorom ako emisiou, kde sme nahradili emisné tabuľky stavov výstupom z klasifikátora.

Model s klasifikátorovou páskou, kde navyše modelujeme aj výstup z klasifikátora.

Kľúčové slová: zarovnávanie sekvencií, strojové učenie, Random forest, anotácie

Abstract

English abstract

Key words: ...

Obsah

Úvod	1
1 Zarovnávanie sekvencií	3
1.1 Podobnosť sekvencií, sekvenčná homológia a zarovnanie	3
1.2 Párové zarovnávanie	3
1.3 Typy zarovnaní	5
1.4 Skórovacie systémy	5
1.4.1 Skórovacie matice	6
1.5 Algoritmy na hľadanie zarovnaní	6
1.5.1 Algoritmus pre globálne zarovnanie: Needleman-Wunch	7
1.5.2 Algoritmus pre lokálne zarovnanie: Smith-Waterman	9
1.5.3 Afínne skórovanie medzier	9
1.6 Zarovnávanie pomocou skrytých Markovovských modelov	11
1.6.1 Skryté Markovovské modely (HMM)	11
1.6.2 Viterbiho algoritmus	12
1.6.3 Nastavenie parametrov HMM	13
1.6.4 Párové zarovnávanie pomocou HMM	13
1.7 Štatistická významnosť zarovnania	14
2 Súvisiaca práca	16
3 Klasifikácia na základe lokálnej informácie	18
3.1 Úloha klasifikátora	18
3.2 Vstupné dáta	19
3.2.1 Definícia okna	19
3.2.2 Typ dát č. 1 - okno bez úpravy	20

3.2.3	Typ dát č. 2 - zhody v stĺpcoch okna	20
3.2.4	Typ dát č. 3 - matica zhôd v okne	23
3.2.5	Typ dát č. 4 - kombinácia 1 a 2	26
3.2.6	Zhrnutie	26
3.3	Trénovanie	28
3.3.1	Výber pozitívnych a negatívnych príkladov pre Match klasifikátor	28
3.3.2	Výber pozitívnych a negatívnych príkladov pre Indel klasifikátor	29
3.4	Random Forest	29
4	Modely	30
4.1	Model s klasifikátorom ako emisiou (Model A)	30
4.2	Model s klasifikátorovou páskou (Model B)	31
4.2.1	Diskrétna verzia	32
4.2.2	Spojité verzia	32
4.2.3	Trénovanie modelu	33
4.3	Porovnanie modelov	34
5	Výsledky	36
5.1	Popis dát	36
5.1.1	Typy dát	36
5.1.2	Trénovacie a testovacie dáta	37
5.2	Experimenty s veľkosťou okna	37
5.3	Experimenty s anotáciou	37
5.4	Porovnanie úspešnosti výsledných modelov s referenčným modelom . .	37
5.5	Zhrnutie	37
6	Implementácia	38
6.1	Používané knižnice	38
6.1.1	Realigner	38
6.1.2	Pythonové knižnice	38
6.2	Triedy na zarovnávanie s klasifikátorom	38
6.2.1	Predspracovanie dát	38
6.2.2	Zovšeobecnenie klasifikátora	38

6.2.3	HMM stavy s klasifikátorom	38
6.3	Pomocné programy	39
6.3.1	Simulátor	39
6.3.2	Trénovanie modelov	41
6.3.3	Testovanie klasifikátora	41
6.4	Použitie	41
Záver		42
Literatúra		43

Zoznam obrázkov

1.1	Lokálne zarovnanie	4
1.2	Skórovacia matica	6
1.3	Tabuľka dyn. programovania pre globálne zarovnanie	7
1.4	Tabuľka dyn. programovania pre lokálne zarovnanie	9
1.5	Situácie pri afínnoom skórovaní	10
1.6	Stavový diagram pre zarovnanie sekvencií	11
1.7	Párový HMM pre zarovnávanie sekvencií	13
1.8	P-hodnota lokálneho zarovnanie	15
3.1	Okno klasifikátora	19
3.2	Dôležitosť atribútov pre typ dát č. 1	21
3.3	Distribúcia výstupu z klasifikátora pri type dát č. 1	22
3.4	Dôležitosť atribútov pre typ dát č. 2	22
3.5	Distribúcia výstupu z klasifikátora pri type dát č. 2	23
3.6	Dôležitosť atribútov pre typ dát č. 3	24
3.7	Distribúcia výstupu z klasifikátora pri type dát č. 3	26
3.8	Dôležitosť atribútov pre typ dát č. 4	27
3.9	Distribúcia výstupu z klasifikátora pri type dát č. 4	27
4.1	Model s klasifikátorom ako emisiou	30
4.2	Model s klasifikátorovou páskou	31
4.3	Diskretizácia výstupu klasifikátora	32
6.1	Markovova reťaz použitá na generovanie informácie o génoch	39

Zoznam tabuliek

3.1	Najdôležitejšie atribúty pre typ dát č. 3	25
3.2	Úspešnosť klasifikátorov pri rôznych typoch dát	28
4.1	Porovnanie úspešností pri rôznom spracovaní pásky	33
4.2	Porovnanie emisných pravdepodobností	34
4.3	Porovnanie úspešností modelov	35
6.1	Pravdepodobnosti mutácie	40

Úvod

Najnovšie technológie sekvenovania DNA produkujú stále väčšie množstvo sekvencií rôznych organizmov. Spolu s tým stúpa aj potreba rozumieť týmto dátam. Dôležitým krokom k ich porozumeniu je *zarovnávanie sekvencií*. Zarovnávanie dvoch DNA sekvencií je teda jedným zo základných bioinformatických problémov. Správne zarovnanie identifikuje časti sekvencie, ktoré vznikli z toho istého predka (zarovnané bázy), ako aj inzercie a delécie v priebehu evolúcie (medzery v zarovnaní). Je nápomocné pri zisťovaní ich štruktúry a následne funkciu jednotlivých častí.

Existujú rôzne algoritmy na zarovnávanie sekvencií. Väčšina z nich je založená na pravdepodobnostnom modeli, pričom sa snažia nájsť zarovnanie s čo najväčšou pravdepodobnosťou. Algoritmy sú zvyčajne založené na dynamickom programovaní a pracujú v kvadratickom čase v závislosti od dĺžok sekvencií. Niekedy sa na urýchlenie použijú rôzne heuristické algoritmy, ktoré nie vždy nájdu najpravdepodobnejšie zarovnanie, ale pracujú oveľa rýchlejšie.

My sme sa v práci zaoberali algoritmom, ktorý hľadá zarovnanie pomocou jednoduchých párových skrytých Markovovských modelov (pHMM) [DEKM98], kde kvalita výsledného zarovnania je ovplyvnená len pravdepodobnostným modelom.

Základný model berie do úvahy len jednotlivé *bázy* a pravdepodobnosti *substitúcie* (*mutácie*), *inzercie* a *delécie*. Náš model navyše uvažuje aj prídavné informácie (takzvané anotácie) získané z externých programov (napr. anotácie o génoch z vyhľadávača génov).

Keďže množstvo dodatočnej informácie môže byť veľmi veľké – napríklad pre 3 binárne anotácie by sme mali $2^3 \times 2^3 = 64$ krát väčší počet parametrov – je ťažké skonštruovať vhodnú skórovaciu maticu pre zarovnávací algoritmus. Namiesto nej sme teda použili klasifikátory¹, ktorý sme trénovali na sekvenciách so známym zarovna-

¹program, ktorý na základe vstupnej informácie a vopred natrénovaných parametrov klasifikuje dáta

ním a potom použili na zarovnanie nových sekvencií. Naše klasifikátory vracajú čísla z intervalu $\langle 0, 1 \rangle$, ktoré určujú, či dané dve bázy majú byť zarovnané spolu.

Ako klasifikátor sme použili *RandomForest* [Bre01], pretože aktuálne patrí medzi najlepšie klasifikátory.

ToDo: napísať stručný obsah práce

do niektorej triedy z danej množiny tried

1 Zarovnávanie sekvencií

V tejto kapitole si stručne popíšeme čo je to globálne a lokálne zarovnanie a ukážeme základné algoritmy na hľadanie globálneho a lokálneho zarovnania. Tieto algoritmy budeme neskôr modifikované používať pri našom riešení.

1.1 Podobnosť sekvencií, sekvenčná homológia a zarovnanie

V prírode vznikajú evolúciou nové sekvencie modifikáciou už existujúcich. Preto môžeme často spozorovať podobnosť medzi neznámou sekvenciou a sekvenciou o ktorej už niečo vieme. Ak zistíme podobnosti medzi sekvenciami, môžeme preniesť informácie o štruktúre a/alebo funkcii na novú sekvenciu.

Podobné sekvencie, ktoré sa vyvinuli mutáciami so sekvencie v spoločnom predkovi sa nazývajú *homologické* a pod pojmom *hľadanie homológov* rozumieme hľadanie takých podobností, ktoré s veľkou pravdepodobnosťou vznikli práve zdieľanou evolučnou históriou.

Počas evolúcie dvoch homologických sekvencií nastane veľa *inzercií*, *delécií* a *substitúcií*, preto predtým ako môžeme začať porovnávať sekvencie, ich musíme zarovnať tak, aby homologické časti sekvencií boli na rovnakom mieste v zarovnaní. [DEKM98, BV11]

1.2 Párové zarovnávanie

Párové zarovnávanie je základná úloha zarovnávania sekvencií, kde sa k sebe zarovnávajú dve sekvencie. V tejto práci sa budeme zaoberať len párovým zarovnávaním.

Kľúčové problémy sú:

Sekvencia 1:

gagacccgcctaggtgaatatttagcagc
gattaaataccacgta**TATAAGGTGGACC**
GTTCTCGAGAGGTTCTTCCGGCAATGAC
GGCCAGAGCAAAAGCCACGTgtaggactg
catacgcctctacgcctccactgacgcga
tgatgtggcgtggatctgtttgctcttgg
tataggtcacggagacggctgggtactgat
cccttcgggagtaaaaatataatgacat
ggcccaggcttcaggaggagttgtgcgg

Sekvencia 2:

tgtacagcactgcaacgagcatctggggg
ttggttattccgatggcgctggacagcta
gcggacagtagttctcaggccttagtaga
aaggtgggaaccccc**TATGAGGTCGACCG**
TTTCAGCGTGACTATAGACGTCATTGAAG
CAATATACAGGAACACCACCTacttagga
agggagttcgggtgcagtaaagcattctta
cctcagggcacggtagagaacactacaac
cagaatagcaacgtgatgcggcgactctc

Lokálne zarovnanie:

TATAAGGTGGACCGTT-----CCTCGAGAGGTTCTTCCGGCAATGGCCACGAGAGCAAAAGCCACGT
TATGAGGTCGACCGTTTTCAGCGTGA

Obr. 1.1: Dve sekvencie a ich lokálne zarovnanie. Veľkými písmenami a červenou farbou sú vyznačené zarovnané časti. V zarovnaní sa nachádzajú zhody, nezhody a medzery v oboch sekvenciách

1. Aké typy zarovnávaní by sme mali uvažovať
2. Skórovací systém, ktorý použijeme na ohodnotenie zarovnaní a tréovanie
3. Algoritmus, ktorý použijeme na hľadanie optimálneho alebo dobrého zarovnaní podľa skórovacieho systému
4. Štatistická významnosť zarovnaní.

[DEKM98]

1.3 Typy zarovnaní

Základné typy zarovnaní sú *Globálne zarovnanie* a *Lokálne zarovnanie*.

Definícia 1.3.1 (Globálne zarovnanie). Vstupom sú dve sekvencie $X = x_1x_2 \dots x_n$ a $Y = y_1y_2 \dots y_m$. Výstupom je zarovnanie celých sekvencií X a Y .

Definícia 1.3.2 (Lokálne zarovnanie). Vstupom sú dve sekvencie $X = x_1x_2 \dots x_n$ a $Y = y_1y_2 \dots y_m$. Výstupom je zarovnanie nejakých podreťazcov $x_i \dots x_j$ a $y_k \dots y_l$ sekvencií.

V praxi sa väčšinou snažíme nájsť zarovnanie s najvyšším skóre. [BV11]

1.4 Skórovacie systémy

Takmer všetky metódy zarovnaní hľadajú zarovnanie dvoch reťazcov na základe nejakej *skórovacej schémy*¹. Skórovacie schémy môžu byť veľmi jednoduché, napr. +1 za *zhodu* a -1 za *nezhodu*. Hoci ak chceme mať schému, kde biologicky najkorektnejšie zarovnanie má najvyššie skóre, musíme vziať do úvahy, že biologické sekvencie majú evolučnú históriu, 3D štruktúru a mnohé ďalšie vlastnosti obmedzujúce ich evolučné procesy. Preto skórovací systém vyžaduje starostlivé premyslenie a môže byť veľmi zložitý. [DEKM98]

¹metóda, ktorou priradíme zarovnaniu skóre - zvyčajne čím väčšie skóre, tým realistickejšie zarovnanie by to malo byť

1.4.1 Skórovacie matice

Skoro vždy však chceme rôzne zhody a nezhody skórovať rôzne - nie len všetky zhody $+1$ a nezhody -1 . Skóre môže závisieť od toho aké bázy sú v danom stĺpci zarovnania. Na to sa používa *skórovacia matica* (obr. 1.2), kde máme definované skóre pre každú dvojicu. Skórovacie matice sa využívajú najmä pri zarovnávaní proteínov, kde niektoré dvojice majú podobné chemické vlastnosti. [DEKM98, BV11]

Iným typom skórovacej schémy je napríklad *párový skrytý markvovský model* (viac v 1.6)

	A	C	G	T	-
A	6	-1	-2	-1	-3
C	-1	5	-3	-2	-4
G	-2	-3	5	-2	-2
T	-1	-2	-2	6	-1
-	-3	-4	-2	-1	∞

Obr. 1.2: Ukážka skórovacej matice. Všimnime si, že môžu byť rôzne skóre aj za jednotlivé zhody, nezhody alebo medzery.

1.5 Algoritmy na hľadanie zarovnaní

Pre danú skórovaciu schému potrebujeme algoritmus, ktorý nájde optimálne zarovnanie dvoch sekvencií. Budeme uvažovať zarovnávanie s medzerami. Medzery používame na znázornenie delécie v danej sekvencii, alebo inzercie v druhej sekvencii. Na označenie medzier používame pomlčku '-' a medzeru do sekvencie medzi 2 bázy pridáme tak, že medzi 2 bázy napíšeme jednu alebo viac pomlčiek - počet pomlčiek zodpovedá počtu medzier a teda aj počtu báz, ktoré má na danom mieste jedna sekvencia navyše oproti druhej. Do sekvencie môžeme pridať ľubovoľne veľa medzier, aby sme dosiahli lepšie skóre. Pre 2 sekvencie dĺžky n existuje

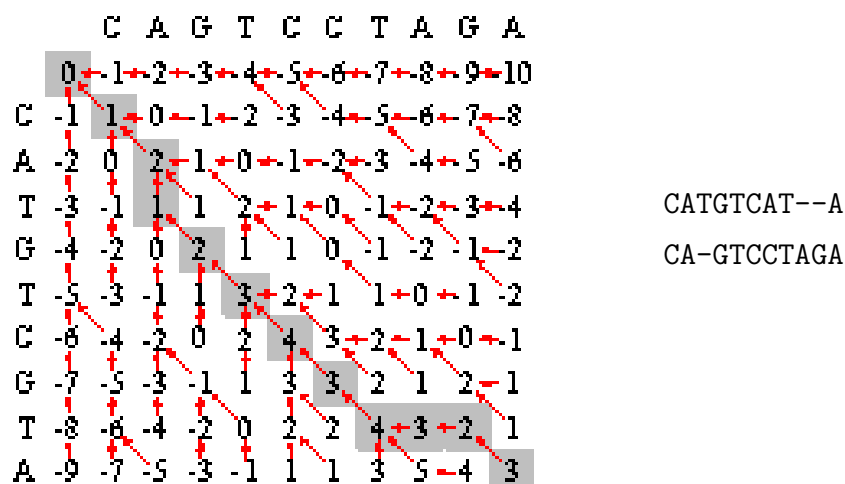
$$\binom{2n}{n} = \frac{(2n)!}{(n!)^2} \simeq \frac{2^{2n}}{\sqrt{\pi n}}$$

možných globálnych zarovnaní. [DEKM98] Čiže nie je možné v rozumnom čase nimi prejsť.

Algoritmy na hľadanie zarovnaní využívajú *dynamické programovanie*. Často sa používajú aj rôzne heuristiky na urýchlenie výpočtu. My sa budeme zaoberať len algoritmami využívajúcimi dynamické programovanie. Pre rôzne typy zarovnaní a skórovacie schémy máme rôzne algoritmy zarovnávania. [DEKM98, BV11]

1.5.1 Algoritmus pre globálne zarovnanie: Needleman-Wunch

Máme dané 2 sekvencie $X = x_1x_2 \dots x_n$ a $Y = y_1y_2 \dots y_m$, budeme zarovnávať všetky znaky sekvencie X a všetky znaky sekvencie Y . Definujeme si jednoduchú skórovaciu tabuľku kde $s(x, y)$ bude udávať skóre pre danú dvojicu báz (napr. +1 za zhodu, -1 za nezhodu) a za nezhodu budeme dávať penaltu $-d$.

Obr. 1.3: Tabuľka dynamického programovania pre globálne zarovnanie (vľavo) a výsledné zarovnanie (vpravo). Skóre je +1 za zhodu a -1 za nezhodu alebo medzeru.

Algoritmus postupne vyplní 2-rozmernú maticu A . Riadky zodpovedajú bázam sekvencie X a stĺpce bázam Y . Na políčku $A[i, j]$ bude skóre najlepšieho zarovnania prvých i báz sekvencie X a prvých j báz Y .

Keď zarovnáваме sekvenciu s prázdnu sekvenciou, tak skóre bude $-n$, kde n je dĺžka

sekvencie. Bude tam n pomlčiek, každá nám dá skóre -1 . Takto vyplníme riadky a stĺpce $A[i, 0]$ a $A[0, j]$.

Ak chceme vyplniť políčko $A[i, j]$, musíme si uvedomiť ako môže vyzeráť posledný stĺpec zarovnania $x_1x_2 \dots x_i$ a $y_1y_2 \dots y_j$. Máme iba 3 možnosti ako môže vyzeráť posledný stĺpec najlepšieho zarovnania. Buď obsahuje x_i alebo y_j alebo oboje. V prípade, že posledný stĺpec obsahuje oboje, cena tohto stĺpca je $s(x_i, y_j)$. Ak by sme posledný stĺpec zmazali, dostali by sme zarovnanie $x_1x_2 \dots x_{i-1}$ a $y_1y_2 \dots y_{j-1}$, pričom musí ísť o najlepšie zarovnanie. To už máme vypočítané v políčku $A[i-1, j-1]$, čiže výsledné skóre bude $A[i-1, j-1] + s(x_i, y_j)$.

V prípade, že posledný stĺpec obsahuje len x_i zarovnané s pomlčkou, skóre stĺpca bude -1 a po zmazaní dostávame zarovnanie $x_1x_2 \dots x_{i-1}$ a $y_1y_2 \dots y_j$, výsledné skóre bude teda $A[i-1, j] - 1$. V prípade, že posledný stĺpec obsahuje len y_j , tak skóre vypočítame analogicky.

Najlepšie skóre bude maximálne skóre pre všetky 3 prípady. Dostávame teda nasledujúci vzťah pre výpočet $A[i, j]$:

$$A[i, j] = \max \begin{cases} A[i-1, j-1] + s(x_i, y_j) \\ A[i-1, j] - d \\ A[i, j-1] - d \end{cases}$$

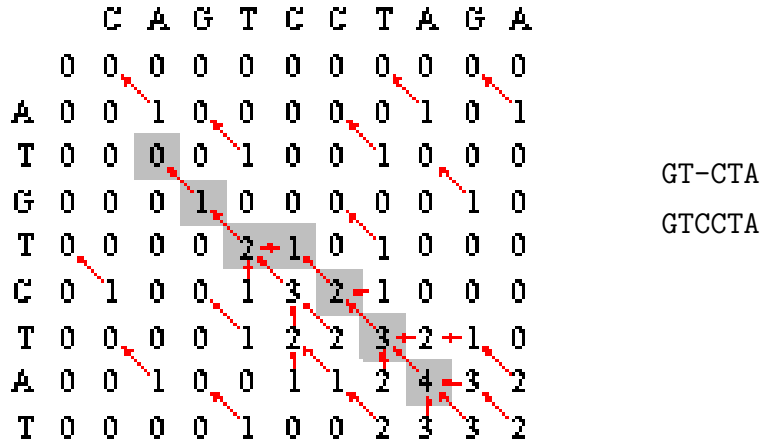
Maticu vieme vyplňať po riadkoch, pričom každé políčko vieme vypočítať z troch políčok, ktoré už sú vypočítané. Políčko $A[0, 0] = 0$ a krajné políčka potom vieme vypočítať ako $A[i, 0] = A[i-1, 0] - d$ a $A[0, j] = A[0, j-1] - d$.

Ak nás zaujíma aj zarovnanie – nie len jeho skóre – vieme si pre každé políčko zapamätať ktorá z 3 možností dosiahla maximálnu hodnotu (červené šípky na Obr. 1.3). Na základe tejto informácie potom vieme zrekonštruovať zarovnanie tak, že postupne z posledného políčka ($A[n, m]$) budeme prechádzať na políčko, z ktorého sme vypočítali aktuálnu hodnotu.

Časová zložitosť je $O(nm)$, pretože vyplníme nm políčok, každé v konštantnom čase. Zjavne aj pamäťová zložitosť je $O(nm)$.

Pamäťová zložitosť sa dá zredukovať na $O(n + m)$ za cenu zhruba dvojnásobného času výpočtu [Hir75].

1.5.2 Algoritmus pre lokálne zarovnanie: Smith-Waterman

Obr. 1.4: Tabuľka dynamického programovania pre lokálne zarovnanie (vľavo) a výsledné zarovnanie (vpravo). Skóre je +1 za zhodu a -1 za nezhodu alebo medzeru.

Algoritmus pre lokálne zarovnania sa líši len v niekoľkých malých detailoch. Opäť vyplňame maticu A , s tým, že v $A[i, j]$ bude najvyššie skóre lokálneho zarovnania medzi sekvenciami $x_1x_2 \dots x_i$ a $y_1y_2 \dots y_j$, ktoré buď obsahuje bázy x_i aj y_j , alebo je prázdne. Teda na ľubovoľnom mieste uvažujeme aj prázdne zarovnanie so skóre 0 (v matici nebudú záporné čísla). Vzťah pre výpočet $A[i, j]$ vyzerá takto:

$$A[i, j] = \max \begin{cases} 0 \\ A[i-1, j-1] + s(x_i, y_j) \\ A[i-1, j] - d \\ A[i, j-1] - d \end{cases}$$

V tomto prípade sú všetky krajné políčka nulové.

Časová aj pamäťová zložitosť sú, rovnako ako pri globálnom zarovnaní $O(nm)$.

1.5.3 Afínne skórovanie medzier

V jednoduchom skórovaní sme dávali za pomlčku vždy rovnaké skóre (-1) . Pri evolúcii sa však môže stať, že sa naraz zmaže niekoľko susedných báz. Pri *afínnom skórovaní*

medzier teda zavedieme dva typy skóre. Skóre za *začatie medzery* a skóre za *rozšírenie medzery*.

Algoritmus globálneho zarovnania vieme upraviť nasledovne: Namiesto matice A teraz budeme mať 3 matice M , I_x , I_y zodpovedajúce trom situáciám (Obr. 1.5).

ACT x_i	ACTTA x_i	ACT x_i --
AGTy j	AGTy j --	AGTATy j
(a) Mutácia(M)	(b) Inzercia v X (I_x)	(c) Inzercia v Y (I_y)

Obr. 1.5: Tri situácie pri afínnoom skórovaní medzier

Nech $M[i, j]$ je najlepšie skóre prvých i báz zo sekvencie X a prvých j báz zo sekvencie Y , pričom x_i je zarovnané k y_j , $I_x[i, j]$ je najlepšie skóre ak x_i je zarovnané k medzere a $I_y[i, j]$ je najlepšie skóre ak y_j je zarovnané k medzere.

Označme si d penaltu za začatie medzery a e penaltu za rozšírenie medzery. Vzťahy pre výpočet políčok sú nasledovné:

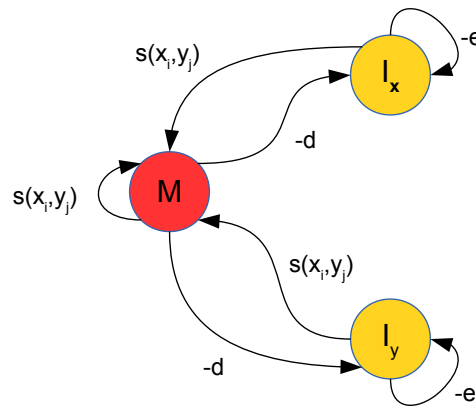
$$\begin{aligned}
 M[i, j] &= \max \begin{cases} M[i-1, j-1] + s(x_i, y_j) \\ I_x[i-1, j-1] + s(x_i, y_j) \\ I_y[i, j-1-1] + s(x_i, y_j) \end{cases} \\
 A[i, j] &= \max \begin{cases} M[i-1, j] - d \\ I_x[i-1, j] - e \end{cases} \\
 A[i, j] &= \max \begin{cases} M[i, j-1] - d \\ I_y[i, j-1] - e \end{cases}
 \end{aligned}$$

V týchto rovniciach predpokladáme, že delécia nie je nasledovaná inzerciou. Toto platí v optimálnej sekvencii, ak $-d - s$ je menšie ako najmenšie skóre nezhody.

Tieto vzťahy vieme popísať stavovým diagramom na obrázku 1.6:

Časová zložitosť je $O(nm)$, pretože vyplníame $3nm$ políčok, každé v konštantnom čase. Pamäťová zložitosť je opäť $O(nm)$.

[DEKM98]

Obr. 1.6: Stavový diagram pre zarovnanie sekvencií - obsahuje *Match* (M), *InsertX* (I_x) a *InsertY* (I_y) stav a prechody medzi nimi spolu s ich cenou. Napríklad prechod z M do I_x znamená vloženie medzery do Y -ovej sekvencie a to penalizujeme $-d$

1.6 Zarovnávanie pomocou skrytých Markovovských modelov

1.6.1 Skryté Markovovské modely (HMM)

Skrytý Markovovský model (*hidden Markov model*, *HMM*) je pravdepodobnostný model, ktorý generuje náhodnú sekvenciu spolu s jej anotáciou (stavmi). HMM si môžeme predstaviť ako konečný automat. Skladá sa z niekoľkých stavov, prechodov medzi nimi a emisií. Na rozdiel od bežných konečných automatov, HMM emitujú symboly v stave, nie počas prechodu. HMM sa skladá z 3 distribúcií

- distribúcia začiatkových stavov (HMM začne v stave i)
- distribúcia prechodov (HMM prejde zo stavu i do stavu j)
- distribúcia emisií (HMM v stave i vygeneruje symbol x)

Generovanie sekvencie teda vyzerá nasledovne: Na začiatku je HMM v niektorom stave (každý stav i má nejakú pravdepodobnosť π_i , že bude začiatkový). Potom v každom kroku HMM emituje symbol x s pravdepodobnosťou $e_{i,x}$ a prejde do stavu j s pravdepodobnosťou $a_{i,j}$. Po n krokoch takto vygenerujeme sekvenciu dĺžky n , pričom každý symbol je oannotovaný stavom, ktorý ho vygeneroval.

V takomto modeli vieme počítať pravdepodobnosť, že model vygeneruje sekvenciu x dĺžky n s anotáciou s ako súčin pravdepodobností prechodov a emisií. Výpočet vyzerá nasledovne:

$$P[X = x|S = s] = \pi_{s_1} e_{s_1, x_1} a_{s_1, s_2} e_{s_2, x_2} a_{s_2, s_3} e_{s_3, x_3} \dots a_{s_{n-1}, s_n} e_{s_n, x_n}$$

. [BV11, DEKM98]

1.6.2 Viterbiho algoritmus

Hľadáme najpravdepodobnejšiu postupnosť stavov A , teda $\arg \max_A \Pr(A, S)$. Úlohu budeme riešiť dynamickým programovaním.

Podproblém $V[i, u]$ je pravdepodobnosť najpravdepodobnejšej cesty končiacej po i krokoch v stave u , pričom vygeneruje $s_1 s_2 \dots s_i$.

Rekurentné vzťahy pre náš algoritmus sú nasledovné:

$$V[1, u] = \pi_u e_{s_1, u} \quad (1.1a)$$

$$V[i, u] = \max_w V[i-1, w] a_{w, u} e_{s_i, u} \quad (1.1b)$$

Algoritmus funguje takto: Nech n je dĺžka reťazca a m je počet stavov.

```

1 Nainicializuj  $V[1, i] \forall i$  podľa 1.1a
2 for  $i$  in  $\text{range}(2, n)$ :
3     for  $u$  in  $\text{range}(1, m)$ :
4         vypočítaj  $V[i, u]$  pomocou 1.1b

```

Maximálne $V[n, j]$ je pravdepodobnosť najpravdepodobnejšej cesty A aby sme vypísali anotáciu, pamätáme si pre každé $V[i, u]$ stav w , ktorý viedol k maximálnej hodnote vo vzorci 1.1b.

Časová zložitosť tohto algoritmu je $O(nm^2)$, kde n je dĺžka sekvencie a m počet stavov.

Poznámka: pre dlhé sekvencie budú čísla $V[i, u]$ veľmi malé a môže dôjsť k podtečeniu. V praxi teda používame zlogarimované hodnoty a namiesto násobenia súčet.

1.6.3 Nastavenie parametrov HMM

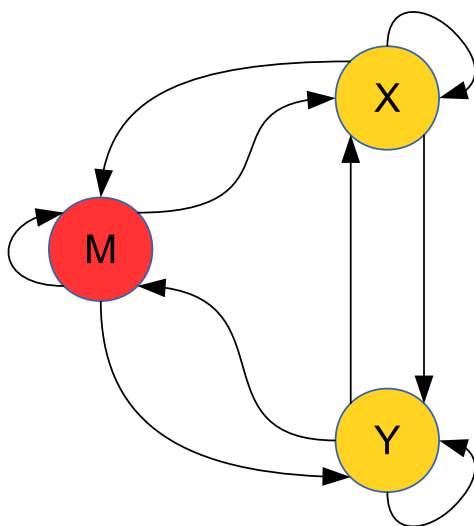
Ak máme oannotované trénovacie sekvencie, môžeme z nich parametre odvodiť frekvenčnou analýzou. Emisie získame tak, že vyfiltrujeme symboly s príslušným stavom a spočítame frekvencie pre každý stav zvlášť a tranzície získame tak, že pre každý stav spočítame frekvencie nasledujúcich stavov. Tento postup sa volá *metóda maximálnej vierohodnosti* (v angličtine *maximum likelihood estimation*). [DEKM98, Wik14]

1.6.4 Párové zarovnávanie pomocou HMM

ToDo: mic odporúča rovno popísať párové hmm a aj viterbiho rovno naňom, takže to asi prepíšem

V časti 1.5.3 sme si ukázali jednoduchý algoritmus na globálne zarovnávanie s afínnym skórovaním medzier. K tomuto algoritmu sme si uviedli aj jednoduchý stavový automat (Obr. 1.6). Tento automat vieme previesť na HMM.

Na to aby sme automat previedli na HMM, musíme urobiť niekoľko zmien - musíme nastaviť emisné a prechodové pravdepodobnosti, tak aby sčítavali do jedna. Pre jednoduchosť pridáme aj prechody medzi stavmi XaY . Ak ich pravdepodobnosti nastavíme na 0, máme model ekvivalentný predchádzajúcemu.

Obr. 1.7: Párový HMM pre zarovnávanie sekvencií

Dostaneme model podobný HMM s tým rozdielom, že namiesto jedného symbolu

emitujeme dvojicu symbolov. Takýto model sa nazýva *Párový skrytý Markovovský model*. Na tento model môžeme použiť mierne modifikovaný Viterbiho algoritmus na nájdenie najpravdepodobnejšej postupnosti stavov, čo nám dá najpravdepodobnejšie zarovnanie.

Parametre modelu môžeme ľahko natrénovať z existujúcich párových zarovnaní.

Nech dĺžky oboch sekvencií sú $O(n)$, a m je počet stavov. Potom Viterbiho algoritmus na Párovom HMM bude bežať v čase $O(n^2m^2)$. [DEKM98]

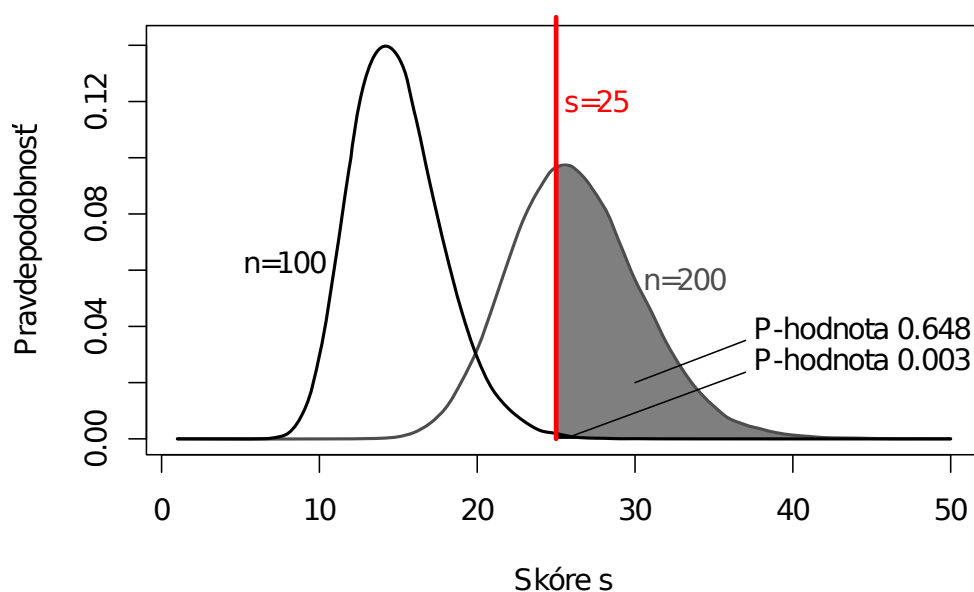
1.7 Štatistická významnosť zarovnania

Smith-Watermanov algoritmus nájde najlepšie lokálne zarovnanie, pre ľubovoľné dve sekvencie. Treba však rozhodnúť, či je zarovnanie dostatočne vierohodné na to, aby predstavovalo skutočnú podobnosť sekvencií a nie len najlepšie zarovnanie dvoch nesúvisiacich sekvencií. Ako vodítko pri rozhodnutí sa používajú identifikátory *štatistickej významnosti* zarovnania: *P-hodnota* (*P-value*) alebo *E-hodnota* (*E-value*).

P-hodnota zarovnania je pravdepodobnosť, že medzi náhodne generovanými sekvenciami tej istej dĺžky by sme našli zarovnanie s rovnakým skóre alebo vyšším. Keďže P-hodnota závisí od dĺžok sekvencií a skóre, musíme ju počítať pri každom zarovnaní. Je však časovo náročné robiť to generovaním veľkého množstva zarovnaní, preto sa používajú matematicky odvodené vzorce na odhad tejto hodnoty. ([KA90], [MB06]).

E-hodnota vyjadruje strednú hodnotu počtu zarovnaní so skóre aspoň takým ako má naše zarovnanie medzi náhodne generovanými sekvenciami. E-hodnota teda môže byť aj väčšia ako jedna. Ak je E-hodnota väčšia ako jedna, tak čisto náhodou by sme očakávali aspoň 1 také silné zarovnanie a teda zarovnania s takouto (a nižšou) E-hodnotou nebudeme považovať za štatisticky významné.

V štatistike sa v rôznych testoch štandardne používajú prahy na P-hodnotu 0.05 alebo 0.01. Pri zarovnávaní sekvencií však často používame ešte nižší prah, teda uvažujeme len zarovnania s P-hodnotou menšou ako napr. 10^{-5} . Pri malých hodnotách sú P-hodnota a E-hodnota približne rovnaké, teda taký istý prah môžeme použiť aj na E-hodnotu.

Obr. 1.8: P-hodnota lokálneho zarovnania so skóre $s = 25$ medzi 2 sekvenciami dĺžky $n = 100$ alebo $n = 200$ (skórovanie $+1$ zhoda, -1 nezhoda alebo medzera). Rozdelenie bolo získané zarovnávaním 100000 párov náhodných sekvencií. Pri $n = 100$ je P-hodnota približne 0.003 a zodpovedá malej čiernej ploche pod krivkou napravo od zvislej čiary pre $s = 25$. Pri dlhších sekvenciách zodpovedá P-hodnota veľkej sivej ploche napravo od zvislej čiary. Pri takto dlhých sekvenciách očakávame skóre 25 alebo väčšie vo viac ako 60% prípadov čisto náhodou. Nejde teda o štatisticky významné zarovnanie.

2 Súvisiaca práca

V tejto kapitole si uvedieme stručný prehľad modelov, ktoré zahŕňajú doplnkové informácie do zarovnania pomocou metód klasifikácie a stručne uvedieme v čom sa bude náš model líšiť.

V princípe môžeme rozlišovať dva typy modelov - *generatívny model* a *diskriminačný model*.

Konvenčné techniky odhadu pre zarovnávanie sa zakladajú na generatívnom modeli. Generatívny model (napr. HMM) sa snaží modelovať proces, ktorý generuje dáta ako pravdepodobnosť $P(X, Y, Z)$, kde $X = x_1 x_2 \dots x_n$, $Y = y_1 y_2 \dots y_m$ a Z je zarovnanie. Ak poznáme $P(X, Y, Z)$ (alebo jej dobrý odhad),

$$\arg \max_z P(X = x, Y = y, Z = z)$$

predikuje zarovnanie z z dvoch sekvencií x a y . Aby sme zľahčili odhad $P(X, Y, Z)$, rozložíme ju pomocou nezávislých predpokladov na procese, ktorý generuje x a y . To síce vedie k efektívnym a jednoduchým problémom odhadu, ale obmedzuje to interakcie v rámci sekvencií, ktoré by sme mohli modelovať. [YJEP07]

Výskum v oblasti strojového učenia dokázal, že diskriminačné učenie (SVM, RandomForest) zvyčajne produkuje oveľa presnejšie pravidlá ako generatívne učenie (HMM, naive Bayes classifier). [YJEP07] Môže to byť vysvetlené tým, že $P(Z|X, Y)$, je už vhodné na vyhodnotenie optimálnej predikcie

$$\arg \max_z P(Z = z | X = x, Y = y).$$

[YJEP07]

Diskriminačné učenie aplikované na problém zarovnania bude priamo odhadovať $P(Z|X, Y)$ alebo prislúchajúcu diskriminačnú funkciu, a preto sa zamerá na podstatnú časť problému odhadu. [YJEP07]

Aktuálne existuje len niekoľko prístupov k diskriminačnému učeniu modelov zarovnávaní. Jeden z možných prístupov je riešiť *problém inverzného zarovnania* pomocou strojového učenia. [YJEP07]

Definícia 2.0.1 (Inverzné zarovnanie). Máme dané sekvencie a k nim zarovnanie. Inverzné zarovnanie nám vráti váhový model, s ktorým daný algoritmus na zarovnávanie vráti požadované zarovnanie k daným sekvenciám.

Problém inverzného zarovnania bol prvý krát formulovaný v [GS96]. Na tomto probléme je postavený aj model v [YJEP07], kde sa na trénovanie Support Vector Machine (SVM) dá pozerat ako na riešenie tohto problému. V článku sa zaoberajú použitím *Structural SVM* algoritmu na zarovnávanie proteínových sekvencií. Diskriminačné učenie umožňuje zahrnutie množstva dodatočnej informácie – státisíce parametrov. Navyše SVM umožňuje trénovanie pomocou rôznych účelových funkcií (loss functions). SVM algoritmus má lepšiu úspešnosť ako generatívna metóda SSALN, ktorá je veľmi presným generatívnym modelom zarovnaní, ktorá zahŕňa informáciu o štruktúre.

Podobný prístup je aj v CONTRAlign [DGB06], kde sa používajú Conditional Random Fields (CRF). Tento prístup tiež ťaží z benefitov diskriminačného učenia, avšak narozdiel od [YJEP07] neumožňuje použitie účelových funkcií.

3 Klasifikácia na základe lokálnej informácie

3.1 Úloha klasifikátora

V našej práci sme klasifikátor použili na zakomponovaní dodatočných informácií o sekvenciách do modelu zarovnania sekvencií. Dodatočné informácie sú poskytnuté formou anotácií k príslušným bázam.

V našich modeloch sme použili 2 typy klasifikátorov – *Match klasifikátor* a *InDel klasifikátor*.

Match klasifikátor sa klasifikátor určuje s akou pravdepodobnosťou sa majú dané dve pozície v sekvenciách zarovnať k sebe. Jeho výstupom je číslo z intervalu $\langle 0, 1 \rangle$, pričom čím bližšie je toto číslo k 1, tým si je klasifikátor istejší, že dané 2 pozície sa majú zarovnať k sebe. Naopak, čím bližšie je k 0, tým si je viac istý, že by tieto pozície k sebe byť nemajú.

InDel klasifikátor určuje s akou pravdepodobnosťou má byť pozícia v príslušnej sekvencii zarovnaná s medzerou. Jeho výstupom je opäť číslo z intervalu $\langle 0, 1 \rangle$, pričom čím bližšie je toto číslo k 1, tým si je klasifikátor istejší, že daná pozícia sa má zarovnať k medzere a čím bližšie je k 0, tým si je viac istý, že sa táto pozícia nemá zarovnať k medzere.

Tieto pravdepodobnosti sú akousi mierou istoty daného klasifikátora, a keďže tieto 2 klasifikátory sú nezávislé, súčet ich výstupov nemusí byť jedna.

3.2 Vstupné dáta

V práci sme vyskúšali a porovnali viacero typov vstupných dát a porovnali sme ako dobre sa klasifikátor na týchto dátach učí. Všetky typy dát sú založené na okne okolo daných pozícií, ktoré je definované v nasledujúcej sekcii.

Na porovnanie typov dát sme používali dve miery – dôležitosť atribútov a úspešnosť klasifikátora.

3.2.1 Definícia okna

Ako vstupné dáta dostane klasifikátor okolie okolo daných pozícií. Toto okolie budeme volať *okno*. Okno veľkosti w pozostáva z $2w$ blokov veľkosti $k = (1 + \# \text{anotácií})$.

Majme teda dve sekvencie, $X = x_1x_2 \dots x_n$ a $Y = y_1y_2 \dots y_n$ a pozície i a j . Pri Match klasifikátore okno veľkosti w obsahuje $x_{i-w/2} \dots x_i \dots x_{i+(1+w)/2}$, $y_{j-w/2} \dots y_j \dots y_{j+(1+w)/2}$ a všetky anotácie príslušných báz. (Obr. 3.1a)

Pri InDel klasifikátore používame tiež dve pozície – prvá je pozícia v inzert sekvencii a ukazuje na bázu, na ktorú sa pýtame a druhá pozícia je v druhej sekvencii a ukazuje na medzeru, teda medzi dve bázy. Predpokladajme teraz, že X je inzert sekvencia. Okno InDel klasifikátora veľkosti w obsahuje $x_{i-w/2} \dots x_i \dots x_{i+(1+w)/2}$, $y_{j-w/2} \dots y_j \dots y_{j+(1+w)/2-1}$ a všetky anotácie príslušných báz. (Obr. 3.1b)

```

i:012345678 9
Ax:000111111 0
X:ACCATTCCTA- -C
Y:ACG- - - -TGTTC
Ay:000 11111
j:012 34567

```

(a) Match klasifikátor

```

i:012345678 9
Ax:000111111 0
X:ACCATTCCTA- -C
Y:ACG- - - -TGTTC
Ay:000 11111
j:012 34567

```

(b) InDel klasifikátor

Obr. 3.1: Okno klasifikátora pre pozície $i = 6$ a $j = 3$

3.2.2 Typ dát č. 1 - okno bez úpravy

Ako prvý typ dát sme zobrali okno tak ako sme ho definovali v predošlej sekcii (3.2.1). Dáta obsahujú priamo všetky bázy a anotácie tak ako sú v okne.

Na obrázku 3.2 si môžeme všimnúť, že klasifikátory sa zamerali najmä na bázy a anotácie skoro nebral do úvahy. Toto správanie zodpovedá tomu, že v praxi bázy majú podstatne väčší význam pri zarovnávaní sekvencií.

Na obrázku 3.3 je graf distribúcie výstupu klasifikátora pre pozitívne a negatívne príklady. Môžeme si všimnúť, že klasifikátory sa natrénovali dobre – teda pozitívne príklady (modrá) sa nachádzajú v ľavej časti a negatívne (zelená) sa nachádzajú v pravej časti. Pri Match klasifikátore (obr. 3.3a) dáva klasifikátor dokonca pre väčšinu pozitívnych príkladov hodnoty blízke 1 a naopak pre negatívne dáva najviac hodnoty blízke 0. InDel klasifikátor (obr. 3.3b) má výsledky trochu horšie, čo je celkom pochopiteľné, pretože pri medzerách sa pozitívne príklady identifikujú ťažšie.

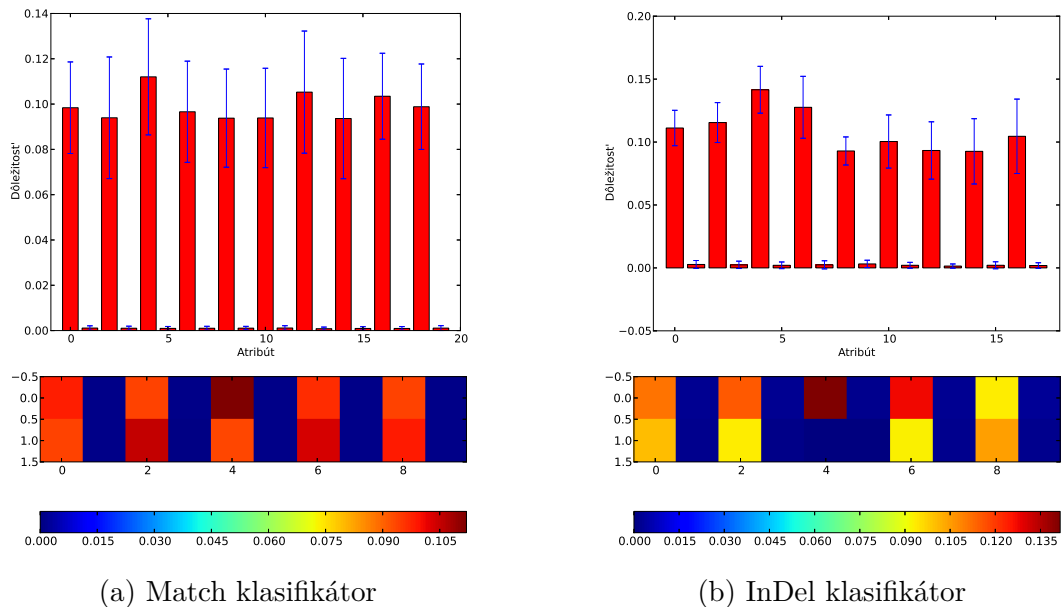
Celková úspešnosť Match klasifikátora bola na trénovacej vzorke 93,07% a na testovacej vzorke 83,57%. Úspešnosť Indel klasifikátora bola na trénovacej vzorke 88,51% a na testovacej 74,13%.

3.2.3 Typ dát č. 2 - zhody v stĺpcoch okna

Druhý typ dát obsahuje aktuálnu bázu spolu s jej anotáciami a navyše pole veľkosti $k * w$, ktoré má na i -tom mieste 1 ak $okno_X[i] = okno_Y[i]$, ináč 0. Pričom w je veľkosť okna, k je veľkosť bloku, $okno_X$ je časť okna zodpovedajúca X sekvencii a $okno_Y$ zodpovedá Y -ovej časti okna. V Indel klasifikátore je jedna malá zmena - pozícia 3 aj 4 v x -ovej sekvencii sú porovnávané s pozíciou 3 v y -ovej a pozícia 5 v x -ovej sa porovnáva s pozíciou 4 v y -ovej. Pozíciu 3 v y -ovej sekvencii sme zopakovali pre to, že sme experimentom zistili, že pre klasifikátor je dôležitá – vidno to aj na obrázku 3.4b.

Pri tomto type dát to podľa obrázka 3.4 dopadlo veľmi podobne ako pri type popísanom v predchádzajúcej sekcii (3.2.2). Pri Indel klasifikátore (obr. 3.4b) sa nám potvrdila naša hypotéza, že vzťah pozície 3 v x -ovej a y -ovej sekvencii je dôležitý. Zhoda na týchto pozíciách totiž pomáha identifikovať negatívne príklady. Zaujímavosťou v tomto prípade je, že atribúty z pravej časti okna klasifikátoru neprišli zaujímavé.

Rovnako ako v prípade dát typu 1, aj pri tomto type dát vedeli klasifikátory rozlíšiť

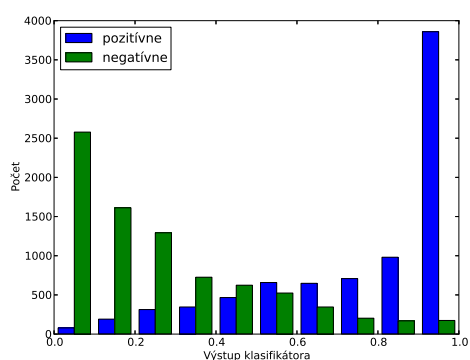
Obr. 3.2: **Dôležitosť atribútov pre typ dát č. 1** - hodnoty sú normalizované aby súčet bol 1, modrý pásik označuje štandardnú odchýlku cez jednotlivé stromy v Random foreste. Pod grafom je tepelná mapa pre lepšiu vizualizáciu. Okno je veľkosti 5, takže aktuálne sa pýtame na 3tie pozície v okne t.j. bázy x_3 , y_3 a ich anotácie ax_3 ay_3 (resp. v InDel klasifikátore len bázu x_3 a anotáciu ax_3) Atribúty v Match klasifikátore sú číslované nasledovne:

	0	1	2	3	4	5	6	7	8	9
0	x_1	ax_1	x_2	ax_2	x_3	ax_3	x_4	ax_4	x_5	ax_5
1	y_1	ay_1	y_2	ay_2	y_3	ay_3	y_4	ay_4	y_5	ay_5

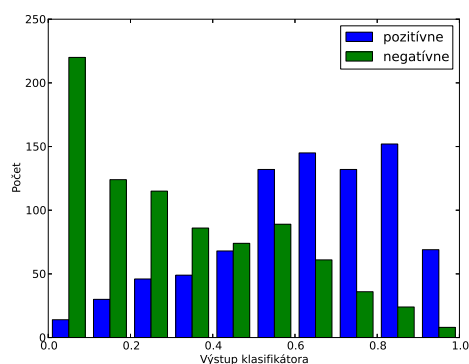
a atribúty v InDel klasifikátore sú číslované takto:

	0	1	2	3	4	5	6	7	8	9
0	x_1	ax_1	x_2	ax_2	x_3	ax_3	x_4	ax_4	x_5	ax_5
1	y_1	ay_1	y_2	ay_2	y_3	ay_3	y_4	ay_4		

pričom v tepelnej mape sú bázy a anotácie 3 a 4 posunuté doprava a medzi ne je vsunutá medzera.

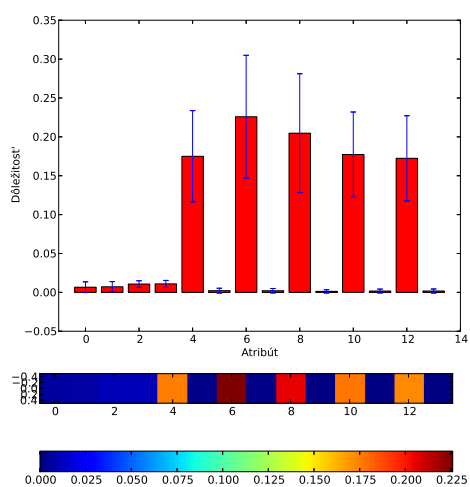

(a) Match klasifikátor

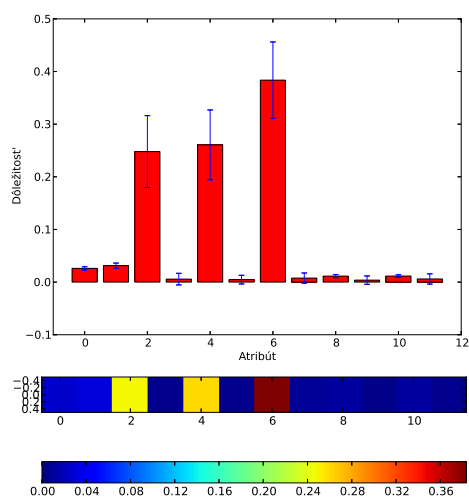

(b) InDel klasifikátor

Obr. 3.3: Distribúcia výstupu z klasifikátora pri type dát č. 1 – modré sú pozitívne príklady a zelené sú negatívne. Na x -ovej osi je výstup klasifikátora a na y -je počet inštancií, pre ktoré výstup z klasifikátora padol do daného chlievika

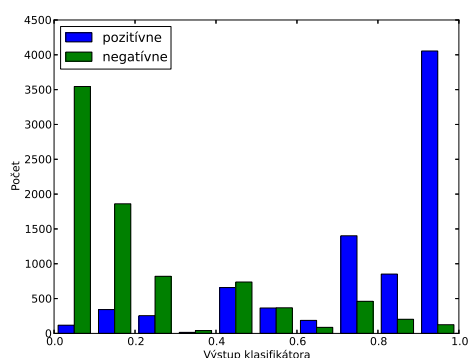

(a) Match klasifikátor

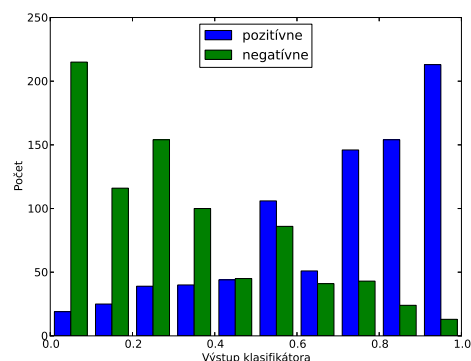

(b) InDel klasifikátor

Obr. 3.4: **Dôležitosť atribútov pre typ dát č. 2** - hodnoty sú normalizované aby súčet bol 1, modrý pásik označuje štandardnú odchýlku cez jednotlivé stromy v Random foreste. Pod grafom je tepelná mapa pre lepšiu vizualizáciu. Okno je veľkosti 5. Bázy a anotácie na ktoré sa pýtame sú na začiatku - pozície 0-3 (resp. v InDel klasifikátore pozície 0-1)

(a) Match klasifikátor

(b) InDel klasifikátor

Obr. 3.5: Distribúcia výstupu z klasifikátora pri type dát č. 2 – modré sú pozitívne príklady a zelené su negatívne. Na x -ovej osi je výstup klasifikátora a na y -je počet inštancií, pre ktoré výstup z klasifikátora padol do daného chlievika

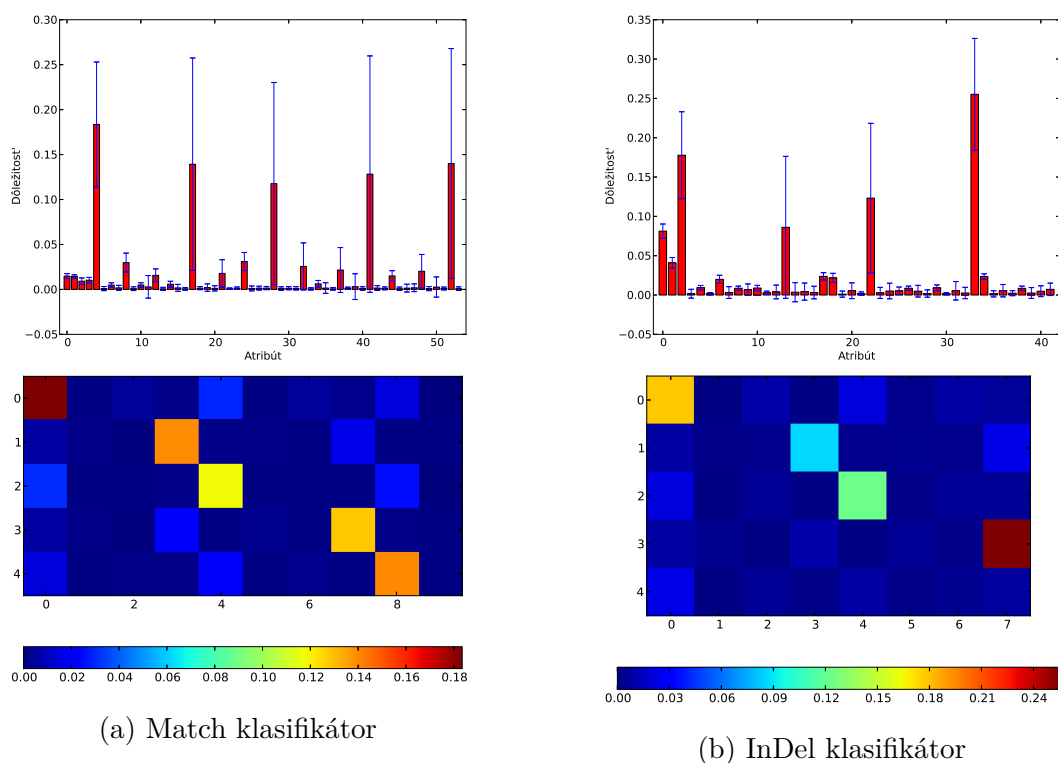
pozitívne a negatívne príklady. Pri Match klasifikátore (obr. 3.5a) však funkcia početnosti príkladov v závislosti od vzdialenosti od cieľovej hodnoty už nie je klesajúca ako to bolo v predošlom type dát (obr. 3.3a). Distribúcia InDel klasifikátora (obr. 3.5b) však vyzerá lepšie ako v predošlom prípade.

Celková úspešnosť Match klasifikátora na trénovacej množine bola 84,05% a na testovacej 84,31%. Úspešnosť InDel klasifikátora na trénovacej množine bola 77,17% a na testovacej 75,75%. Trénovacia chyba bola teda väčšia ale testovacia mierne menšia ako v predošlom prípade. Podobnosť trénovacej a testovacej chyby značí, že v tomto prípade nedošlo k pretrénovaniu, ale klasifikátor sa už nedokáže lepšie naučiť rozlišovať pozitívne a negatívne príklady.

3.2.4 Typ dát č. 3 - matica zhôd v okne

Tretí typ dát je podobný ako typ č. 2 (sekcia 3.2.3), rozdiel je v tom, že teraz pole obsahuje nie len zhody po dvojiciach ale celú maticu zhôd. Teda opäť máme aktuálne bázy s anotáciami a pole má veľkosť $k * w^2$. Každý riadok sa skladá z jednotlivých blokov a v tabuľke v x -tom riadku, y -tom stĺpci a i -tom mieste v bloku je 1 práve vtedy keď $okno_X[x + i] = okno_Y[y + i]$.

Keďže v tomto prípade máme veľa atribútov na vyhodnotenie okrem obrázka 3.6, ktorý nie je dostatočne prehľadný, pomôžeme aj tabuľkou 3.1.

Obr. 3.6: **Dôležitosť atribútov pre typ dát č. 3** - hodnoty sú normalizované aby súčet bol 1, modrý pásik označuje štandardnú odchýlku cez jednotlivé stromy v Random foreste. Pod grafom je tepelná mapa pre lepšiu vizualizáciu. Bázy na ktoré sa pýtame sa spolu s anotáciami nachádzajú na začiatku – pozície 0-3 (resp. 0-1 v InDel klasifikátore) a v tepelnej mape sme ich pre prehľadnosť vynechali. V InDel klasifikátore samozrejme chýba stredná pozícia v y -ovej sekvencii.

Poradie	atribút	dôležitosť	pozície v sekvencii (x, y)	báza/anotácia
1.	4	0.183560	(0, 0)	báza
2.	52	0.140056	(4, 4)	báza
3.	17	0.139246	(1, 1)	anotácia
5.	41	0.128264	(3, 3)	anotácia
4.	28	0.117699	(2, 2)	báza

(a) Match klasifikátor

Poradie	atribút	dôležitosť	pozície v sekvencii (x, y)	báza/anotácia
1.	33	0.255190	(3, 3)	anotácia
2.	2	0.177749	(0, 0)	báza
4.	22	0.123246	(2, 2)	báza
3.	13	0.086060	(1, 1)	anotácia
5.	0	0.081229	x:3	báza

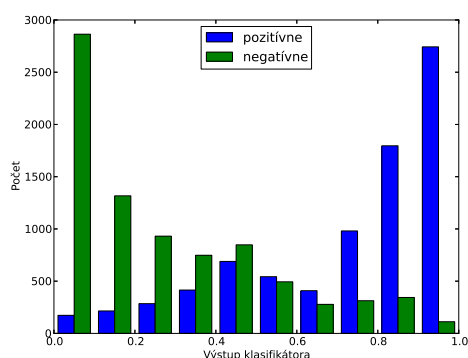
(b) Indel klasifikátor

Tabuľka 3.1: Najdôležitejšie atribúty pre typ dát č. 3

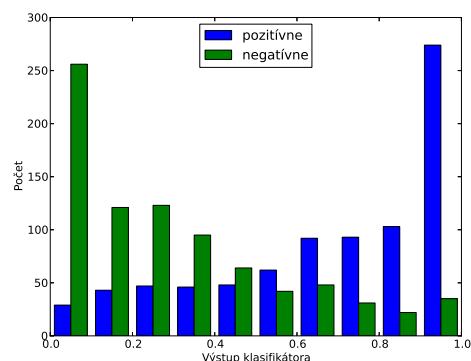
Všimnime si, že najdôležitejšie atribúty sú na uhlopriečke, čo zodpovedá typu dát č. 1 (sekcia 3.2.2), ibaže v tomto prípade sa nám vyskytli na niektorých pozíciách anotácie namiesto báz. Avšak ak sa nám tam vyskytla anotácia, bázu už klasifikátor nepovažoval za dôležitú a aj naopak. Indel klasifikátor navyše považoval za dôležitejšiu aj bázu na aktuálnej pozícii a jej anotáciu. Pri tomto type dát narozdiel od ostatných klasifikátor viac berie do úvahy aj anotácie.

Distribúcie výstupu klasifikátorov (obr. 3.7) majú očakávané vlastnosti, ale Match klasifikátor mal menej veľmi dobre klasifikovaných¹ a viac zle klasifikovaných dát ako s predchádzajúcimi typmi dát. To sa odrazilo aj na úspešnosti, kde Match klasifikátor dosiahol 80,44% na trénovacej množine a 79,79% na testovacej a Indel klasifikátor dosiahol 78,03% na trénovacej a 75,03% na testovacej množine.

¹pozitívnych, ktoré majú hodnotu blízku 1 alebo negatívnych s hodnotou blízku 0

(a) Match klasifikátor

(b) InDel klasifikátor

Obr. 3.7: Distribúcia výstupu z klasifikátora pri type dát č. 3 – modré sú pozitívne príklady a zelené su negatívne. Na x -ovej osi je výstup klasifikátora a na y -je počet inštancií, pre ktoré výstup z klasifikátora padol do daného chlievika

3.2.5 Typ dát č. 4 - kombinácia 1 a 2

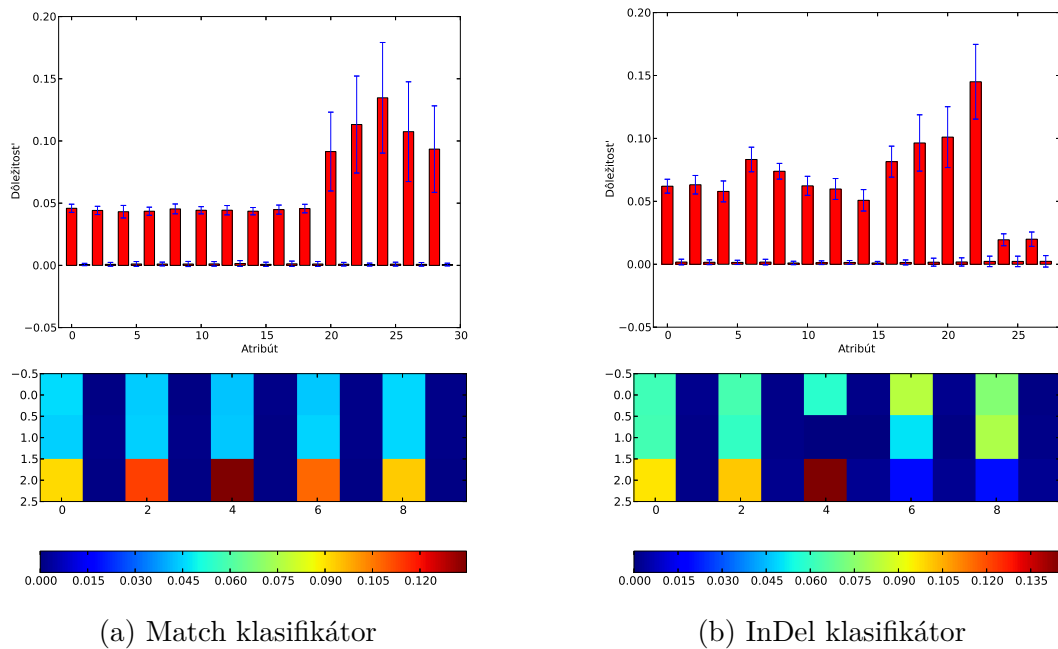
Posledný typ dát je kombináciou typov dát 1 a 2 (popísaných v sekciách 3.2.2 a 3.2.3). Dáta opäť obsahujú všetky bázy a anotácie a navyše sme pridali pole zhôd z dát typu 2. Táto informácia je síce redundantná a klasifikátor by si ju mal vedieť odvodiť aj sám, no predošlé experimenty ukázali, že by to mohlo pomôcť.

Na obrázku 3.8 si môžeme všimnúť, že klasifikátory uprednostnili dáta typu 2 oproti dátam typu 1. Avšak aj bázy z dát typu 1 sa klasifikátoru zdajú dôležité. Pri InDel klasifikátore si môžeme všimnúť, tento graf je vlastne zložením grafov z dát typu 1 (obr. 3.2b) a 2 (obr. 3.4b).

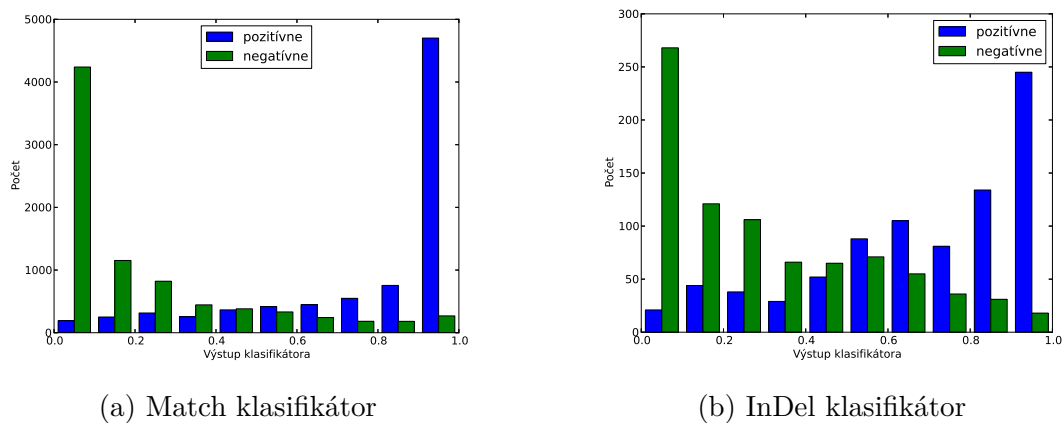
Podľa obrázku 3.9 je vidno, že spojenie 2 typov dát klasifikátoru pomohlo a dostali sme najlepšiu distribúciu spomedzi všetkých typov aj v Match aj v InDel klasifikátore. Aj úspešnosť je maximum z prezentovaných typov dát – match klasifikátor dosiahol 93,65% na trénovacej množine a 84,32% na testovacej. InDel klasifikátor dosiahol 88,78% na trénovacej a 46,46% na testovacej množine.

3.2.6 Zhrnutie

Ako sme už načrtli v predošlej sekcii (??), najlepšie dáta pre klasifikátor vyšli dáta typu 4. V tabuľke 3.2 je prehľad úspešností na testovacej množine pre Match aj InDel

Obr. 3.8: **Dôležitosť atribútov pre typ dát č. 4** - hodnoty sú normalizované aby súčet bol 1, modrý pásik označuje štandardnú odchýlku cez jednotlivé stromy v Random foreste. Pod grafom je tepelná mapa pre lepšiu vizualizáciu. Okno je veľkosti 5, takže aktuálne sa pýtame na 3tie pozície v okne t.j. bázy x_3 , y_3 a ich anotácie ax_3 ay_3 (resp. v InDel klasifikátore len bázu x_3 a anotáciu ax_3)

Obr. 3.9: Distribúcia výstupu z klasifikátora pri type dát č. 4 – modré sú pozitívne príklady a zelené su negatívne. Na x -ovej osi je výstup klasifikátora a na y -je počet inštancií, pre ktoré výstup z klasifikátora padol do daného chlievika

klasifikátory.

Typ dát	Match	Indel
1	83,57%	74,13%
2	84,31%	75,75%
3	79,79%	75,03%
4	84,32%	76,46%

Tabuľka 3.2: Úspešnosť Match a Indel klasifikátorov pri rôznych spôsoboch predspracovania dát

Úspešnosť Match aj InDel klasifikátora je najlepšia a aj distribúcia má požadované vlastnosti. Preto sme sa rozhodli použiť tento typ dát pre naše experimenty.

3.3 Trénovanie

Pre oba typy klasifikátorov sme sa snažili nájsť vhodné pozitívne a negatívne trénovacie príklady, pričom z oboch sme do trénovacej množiny zahrnuli rovnako, aby bola trénovacia množina vyvážená.

3.3.1 Výber pozitívnych a negatívnych príkladov pre Match klasifikátor

Match klasifikátor sme chceli natrénovať tak, aby pre pozície, ktoré majú byť pri sebe, dával hodnoty blízke 1 a pre pozície ktoré k sebe byť zarovnané nemajú dával hodnoty blízke 0. Ako pozitívne príklady sme teda vybrali pozície z trénovacích sekvencií, ktoré boli zarovnané k sebe. Ako negatívne príklady sme najskôr zvolili náhodné pozície, tak aby sa nám nestalo, že by boli k sebe zarovnané. Toto sa však ukázalo ako nedostatočné riešenie, pretože sa mohlo ľahko stať, že sa k sebe dostali pozície s okolím, ktoré boli od seba pomerne ďaleko a tak sa mohlo ľahko stať, že v inej sekvencii, by mohli byť zarovnané k sebe. Preto sme sa rozhodli pristúpiť k inému spôsobu výberu negatívnych vzoriek.

Počas zarovnávanie sa väčšinou lokálne rozhodujeme, či zarovnať dané pozície k sebe, alebo vložiť medzeru. Ak by sme vložili medzeru, nastal by posun v jednej zo sekvencií.

Rozhodli sme sa teda sa týmto inšpirovať a vyrábať negatívne príklady posunom zarovnaných pozícií. Pre každú zarovnanú pozíciu si najskôr rovnomerne náhodne vyberieme sekvenciu, ktorú budeme posúvať a potom z exponenciálneho rozdelenia náhodne vyberieme veľkosť posunu. Presný vzťah pre výpočet posunu Δ je

$$\Delta = (2D - 1) \cdot (1 + \lfloor S \rfloor) \quad D \sim \text{Alt}(0.5), S \sim \text{Exp}(0.75),$$

kde prvý člen nám určuje smer posunu (čo je to isté ako: ktorá sekvencia sa bude posúvať) a druhý člen určuje veľkosť posunu - chceme celočíselnú hodnotu ≤ 1 .

3.3.2 Výber pozitívnych a negatívnych príkladov pre Indel klasifikátor

Indel klasifikátor sme chceli natrénovať tak aby pre miesta, ktoré majú byť zarovnané s medzerou dával čo najvyššie hodnoty a pre miesta, ktoré nemajú byť zarovnané k medzere dával čo najnižšie hodnoty. Ako pozitívne príklady sme sa teda rozhodli vyberať pozície, ktoré boli v tréningových sekvenciách zarovnané k medzere. A ako negatívne príklady sme vybrali pozície, ktoré boli zarovnané k sebe - teda tie isté, čo sme pri tréningu Match klasifikátora (sekcia 3.3.1) považovali za pozitívne, akurát v tomto prípade mala jedna zo sekvencií okno skrátené o 1, teda akoby bola medzera pred bázou, s ktorou je aktuálne uvažovaná pozícia zarovnaná.

3.4 Random Forest

ToDo: chcem to tu, alebo niekde inde?

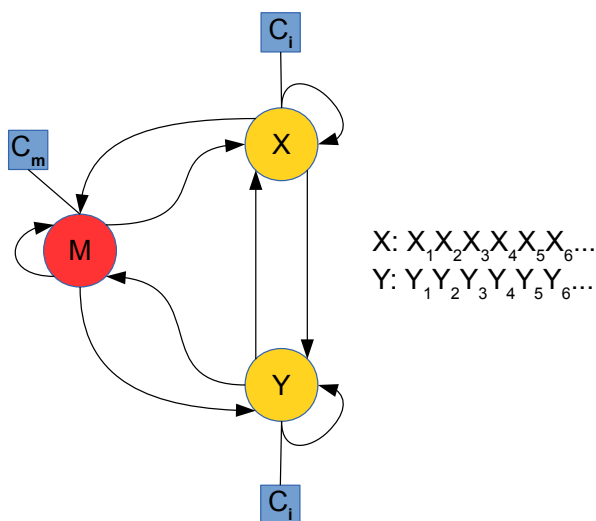
ToDo:

4 Modely

V sekcii 1.6 sme si zdefinovali pHMM pre zarovnávanie sekvencií (obr. 1.7). V našom riešení sme predstavili 2 modifikácie pôvodného pHMM na zakomponovanie dodatočnej informácie, pričom sme využili klasifikátory. V oboch modeloch sú klasifikátory rovnaké, aj s rovnakým postupom tréovania. Líši sa len tréovanie samotného pHMM a architektúra modelu.

4.1 Model s klasifikátorom ako emisiou (Model A)

Tento model vyzerá rovnako ako základný model, aj pravdepodobnosti prechodov zostanú, ale emisnú pravdepodobnosť sme nahradili výstupom z klasifikátora.

Obr. 4.1: Model s klasifikátorom ako emisiou

Problémom tohto modelu je, že výstup klasifikátora nezodpovedá emisným pravdepodobnostiam, ale akejsi istote klasifikátora o tom, že dve pozície majú byť zarovnané

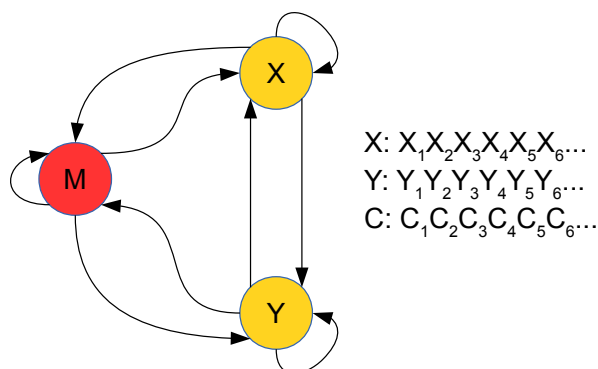
k sebe. Hodnoty z klasifikátora teda nesumujú do 1 a model nie je korektný pravdepodobnostný model. V praxi sa však ukázalo (viď sekcia 4.3), že to až tak nevedí, avšak o takomto modeli už nemôžeme hovoriť ako o pravdepodobnostnom. Je len inšpirovaný pHMM.

V tomto modeli sme trénovali iba prechodové pravdepodobnosti, emisie sme mali priamo z natrénovaného klasifikátora.

4.2 Model s klasifikátorovou páskou (Model B)

(**ToDo:** alebo s orákulom?)

Keďže predošlý model nie je korektný pravdepodobnostný model, navrhli sme alternatívny model, ktorý navyše modeluje aj výstup z klasifikátora. Nemodelujeme teda len dvojicu sekvencií, ale aj sekvenciu výstupov klasifikátora vo forme pásky. Tento model teda je korektný pravdepodobnostný model. Pásku s výstupom z klasifikátora považujeme za akúsi pomôcku pre náš zarovnávač.

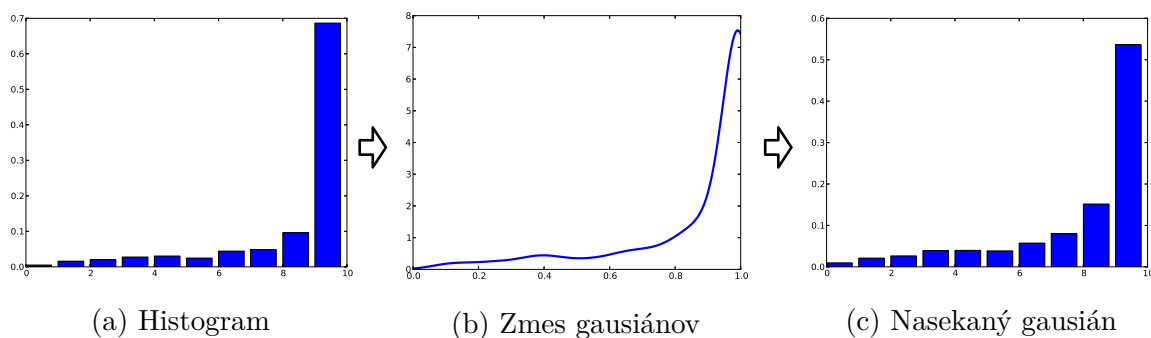

Obr. 4.2: Model s klasifikátorovou páskou

Keďže stále ide o párový HMM, pásku si musíme predstaviť ako cestu v 2D tabuľke výstupov klasifikátorov, ktorá sa zhoduje s cestou zarovnania. Teda ak sa pohneme horizontálne alebo vertikálne, používame Indel klasifikátor a ak sa pohneme diagonálne tak použijeme Match klasifikátor.

4.2.1 Diskrétna verzia

Klasifikátor môže ľubovoľnú vrátiť hodnotu z intervalu $\langle 0, 1 \rangle$. Keďže výstup z klasifikátora je spojitý, museli sme ho pre naše potreby diskretizovať. Diskretizovať hodnoty môžeme 2 spôsobmi, buď priamo – spočítať histogram pre trénovacie dáta, alebo nepriamo – interpolovať vstupnú vzorku pomocou spojitej distribúcie, napr. pomocou zmesi gausiánov a potom toto rozdelenie diskretizovať (obr. 4.3). Druhá spomenutá metóda má výhodu v tom, že vyhladí šum, ale treba s ňou narábať opatrne, aby sme nezaviedli príliš veľkú nepresnosť. V oboch prípadoch si musíme zvoliť počet košov b , do ktorých dáta rozdelíme. Koše sme rozdelili rovnomerne a na základe experimentov sme si zvolili $b = 10$.

Obr. 4.3: Dve možnosti diskretizácie výstupu klasifikátora – buď použijeme histogram 4.3a, alebo dáta najskôr aproximujeme pomocou zmesi gausiánov 4.3b a následne rozsekáme na koše 4.3c.

4.2.2 Spojitá verzia

Alternatíva k predošlej metóde je použiť spojitý HMM. Hlavný rozdiel medzi spojitými a diskretnými HMM je, že spojitý HMM nepočítajú s pravdepodobnosťou, ale s hustotou. Hodnota hustoty v danom bode narozdiel od pravdepodobnosti môže byť aj väčšia ako jedna. Jedným zo štandardných spôsobov reprezentácie hustoty v spojitých HMM je zmes gausiánov. [HHL89], takže využijeme interpoláciu takouto distribúciou a to budeme brať ako hustotu výstupu klasifikátora (obr. 4.3b).

Ako vidíme z tabuľky 4.1, spojitá verzia modelu sa nám neosvedčila. Má totiž nedostatok, že distribučná funkcia nedosahuje maximum pri výstupe klasifikátora rovnom

	Histogram	Nasekaný gausián	Zmes gausiánov
Úspešnosť	82,25%	82,98%	65,59%

Tabuľka 4.1: Porovnanie úspešností modelu B pri rôznom spracovaní pásky.

jedna, ale kúsok predtým, čo znamená istú penalizáciu v prípade, že si je klasifikátor príliš istý. To, či použijeme vyhladenie pomocou gausiánu až tak nezaváži, ale rozhodli sme sa ho predsa len využiť, pretože úspešnosť bola trochu vyššia takmer na všetkých testovaných sekvenciách.

4.2.3 Trénovanie modelu

Pri tomto modeli stojí za zmienku aj spôsob tréovania. Trénovali aj tranzície aj emisie, pričom základný princíp ostáva taký, ako sme si ho popísali v sekcii 1.6.3. Zaujímavé je tréovanie emisií klasifikátora. Aby sme vedeli ľahko interpolovať vstupnú vzorku a z dôvodu lepšej vizualizácie sa nám hodí modelovať pravdepodobnosti $P(C|X \cap Y)$ (resp. $P(C|X)$ a $P(C|Y)$). Ukážeme si, že pravdepodobnosť $P(X \cap Y \cap C)$ vieme rozložiť pomocou $P(C|X \cap Y)$ a $P(X \cap C)$ vieme rozložiť pomocou $P(C|X)$.

$P(X \cap Y)$ poznáme z frekvenčnej tabuľky a $P(C)$ vieme rozložiť pomocou nasledujúcej vety.

Veta 4.2.1 (Veta o úplnej pravdepodobnosti). *Nech $A_1 \dots A_n$ tvoria rozklad univerza Ω a nech B je udalosť, potom*

$$P(B) = \sum_{i=1}^n P(B|A_i)P(A_i)$$

Máme teda

$$P[C = c] = \sum_{\forall x \in X, y \in Y} P[C = c|X = x \wedge Y = y] P[X = x \wedge Y = y],$$

pričom druhý člen poznáme a $P[C = c|X = x \wedge Y = y]$ už vieme ľahko dopočítať. Keď máme fixnuté dve bázy, vieme vybrať z tréovacej sekvencie všetky pozície, kde sú zarovnané tieto bázy a vypočítať distribúciu C .

Pre Indel stav postupujeme analogicky, ibaže namiesto $P(X \cap Y)$ máme buď $P(X)$ alebo $P(Y)$ podľa toho, ktorý stav práve počítame.

bázy	výstup klasifikátora	emis. pravd.
AA	0.96	0,09398720286410
AG	0.96	0,00512870137097
AA	0.42	0,00729190980568
AA	0.26	0,00410698647573
AG	0.02	0,00167788321643

Tabuľka 4.2: Porovnanie emisných pravdepodobností pre rôzne bázy a výstup natrénovaného klasifikátora

Vieme teda pravdepodobnosť emisie (x, y, c) Match stave vypočítať ako

$$P[C = c \wedge X = x \wedge Y = y] = P[C = c | X = x \wedge Y = y] P[X = x \wedge Y = y]$$

a pravdepodobnosť emisie (x, c) resp. (y, c) v Inzert stavoch pomocou

$$P[C = c \wedge X = x] = P[C = c | X = x] P[X = x]$$

$$P[C = c \wedge Y = y] = P[C = c | Y = y] P[Y = y].$$

Emisie môžeme teda natrénovať zvlášť pre každú dvojicu báz (resp. pre každú bázu).

4.3 Porovnanie modelov

Hlavný rozdiel v modeloch A a B, ktoré sme predstavili v sekciách 4.1 a 4.2 je v tom, že prvý model je diskriminačný, zatiaľčo druhý je generatívny. (ToDo: možno toto lepsie sformulovať alebo vyhodit lebo si nie som istý či je to celkom pravda)

Model A emituje len na základe natrénovaného klasifikátora, takže čokoľvek dokážeme klasifikátor naučiť, môžeme priamo použiť. Model B používa klasifikátor iba ako pomôcku. Model funguje podobne ako štandardný model pre zarovnanie (sekcia 1.6.4) a klasifikátor iba mierne upravuje výsledné pravdepodobnosti.

Ako môžeme v tabuľke 4.2 vidieť, pre rovnaký výstup klasifikátora, ale rôzne bázy sa emisná pravdepodobnosť môže líšiť. Dokonca aj pre značne nižší výstup klasifikátora pri rovnakých bázach môže byť pravdepodobnosť emisie stále vyššia ako pri rôznych bázach s vysokým výstupom z klasifikátora. Na druhej strane si môžeme tiež všimnúť,

že pri nižšom výstupe klasifikátora emisná pravdepodobnosť rapídne klesá a pri dostatočne nízkom výstupe klasifikátora pri rovnakých bázach už je emisná pravdepodobnosť nižšia, ako pri rôznych bázach s vysokým výstupom klasifikátora.

	Model A	Model B	Ref. model
Simulované 1	73,95%	82,98%	85,78%
Simulované 2	72,62%	18,57%	6,78%

Tabuľka 4.3: Porovnanie úspešností modelov. Referenčný model je obyčajný pHMM na zarovnávanie DNA sekvencií. Úspešnosť je počítaná ako percentuálna zhoda originálneho a nového zarovnania. Simulované dáta 1 sa snažia napodobňovať biologické procesy, Simulované dáta 2 nezodpovedajú biologickým dátam a sú zložitejšie na natrénovanie pre referenčný model.

V tabuľke 4.3 sme porovnávali, ako sa modely dokážu prispôsobiť zložitejším dátam. Môžeme si všimnúť, že model A sa správa konzistentne na oboch typoch dát, zatiaľ čo model B sa pri zložitejšom type dát nechal stiahnuť dole nutnosťou dodržiavať pravdepodobnosti generovania báz.

5 Výsledky

V tejto kapitole zhrnieme celkové výsledky našich modelov a porovnáme ich s referenčnými modelmi. Naše modely aplikujeme na rôzne typy sekvencií od simulovaných dát až po reálne biologické dáta.

5.1 Popis dát

5.1.1 Typy dát

Na experimenty využijeme tri typy dát. Konkrétne dva typy simulovaných dát a biologické dáta.

Simulované data č. 1

Simulované data č. 2

Biologické data

5.1.2 Trénovací a testovací data

Trénovací data pro klasifikátor

Trénovací data pro pHMM

Testovací data

5.2 Experimenty s velikostí okna

5.3 Experimenty s anotací

5.4 Porovnání úspěšnosti výsledných modelů s referenčním modelem

5.5 Zhrnutí

6 Implementácia

ToDo: daky pokec o tom ze som to pisal v pythone a preco je python super

6.1 Použité knižnice

6.1.1 Realigner

ToDo: cosi k micovmu kodu - mozno referencia na jeho dizertacku + mozno nejaky pokec k tomu ze co sme pouzili a mozno ako to funguje

6.1.2 Pythonové knižnice

ToDo: python kniznice - najma scikit-learn, numpy, track

6.2 Triedy na zarovnávanie s klasifikátorom

6.2.1 Predspracovanie dát

ToDo: DataPreparers, class diagram

6.2.2 Zovšeobecnenie klasifikátora

ToDo: PairClassifier

6.2.3 HMM stavy s klasifikátorom

ToDo: Classifier state...

6.3 Pomocné programy

6.3.1 Simulátor

Simulátor slúži na overenie funkčnosti zarovnávača. Náhodne vygeneruje 2 sekvencie, ktoré vznikli zo spoločného predka a vyrobí korektné zarovnanie. Okrem toho vyrobí aj nejaké dodatočné informácie ktoré majú pomôcť pri zarovnávaní.

Algoritmus

Simulátor vygeneruje informáciu o tom, ktoré časti sekvencie prislúchajú génom a ktoré nie. Informácia má podobu boolovského vektora. Simulátor najskôr vygeneruje *základnú (master) postupnosť* a z nej odvodí dve ďalšie postupnosti, ktoré zodpovedajú sekvenciám.

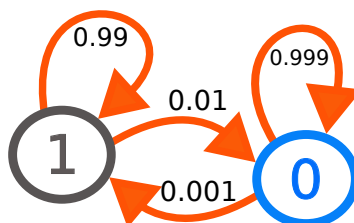
Okrem toho simulátor vygeneruje dve sekvencie, pričom prvú vyrobí náhodne a druhú odvodí z nej pomocou mutácie a inzercie/delécie. V našom prípade sme inzerciu vynechali a simulujeme ju ako deléciu v druhej sekvencii. Pri odvodzovaní bude používať aj informáciu o tom, ktorá časť je gén a ktorá nie.

Keďže simulátor vie spôsob akým generoval druhú sekvenciu z prvej, vie aj korektné zarovnanie.

Simulátor má vopred daných niekoľko konštánt – pravdepodobnosti udalostí, ktoré môžu nastať.

Generovanie informácie o génoch

Ak sa na danom mieste nachádza gén, označíme to 1 inak 0. Gény bývajú súvislé úseky, takže ich treba generovať tak, že niekedy začneme gén, potom generujeme 1, potom skončíme gén a generujeme 0. Potom môžeme opäť začať gén atď.

Obr. 6.1: Markovova reťaz použitá na generovanie informácie o génoch

Generovanie robíme pomocou *Markovovskej reťaze* (*Markov Chain*) obr. 6.1. Generujeme podľa aktuálneho stavu a v každom kroku sa podľa pravdepodobnosti rozhodneme či sa prepne do iného stavu alebo ostaneme v tom istom. Rozhodnutie robíme pomocou *falošnej mince* (*biased coin*), kde hlava padne s určitou pravdepodobnosťou, ktorú vopred nastavíme.

Máme vygenerovanú master postupnosť a z nej teraz vyrobíme dve postupnosti pre sekvencie tak, že skopírujeme master sekvenciu, pričom každú 1 s určitou pravdepodobnosťou (v našom prípade 0,1) zmeníme na 0.

Simulácia mutácie

Máme vygenerovanú sekvenciu a ideme vyrobiť zmutovanú sekvenciu. Spravíme to tak, že s určitou pravdepodobnosťou sa nahradí báza z pôvodnej sekvencie inou bázou. Pravdepodobnosť závisí aj od toho, či je na danej pozícii gén v oboch sekvenciách, v jednej, alebo v žiadnej. Na rozhodnutie používame jednu z troch falošných mincí podľa toho, ktorá z možností nastala (tabuľka 6.1).

Gén A	0	0	1	1
Gén B	0	1	0	1
Pravdepodobnosť	0,35	0,3	0,3	0,2

Tabuľka 6.1: Pravdepodobnosti mutácie

Simulácia delécie

Deléciu simulujeme opäť pomocou Markovovskej reťaze, pretože pri evolúcii majú tendenciu vypadávať súvislé úseky. Pravdepodobnosť, že začneme mazať je 0,01 a že prestaneme 0,1. Ak mažeme, nahradzujeme danú bázu znakom '–'.

Využitie

Simulátor je prvá vec, ktorú sme implementovali a slúžil hlavne na prvotné experimenty.

ToDo: vieme ho prispôbovať a merať na nom korektnosť a užitocnosť modelu, alebo niečo na ten styl

6.3.2 Trénovanie modelov

ToDo: modeltraining.py

6.3.3 Testovanie klasifikátora

ToDo: random_forest_evaluation.py

6.4 Použitie

ToDo: v kratkosti o tom ako to vobec spustit so svojimi sekvenciami a modelmi...

ToDo: mozno sem dat aj moznosti rozširenia

ToDo: konfiguracia - constants.py a config.py

Záver

Literatúra

- [BC] Leo Breiman and Adele Cutler. Random forests. [Online; accessed 14-Jan-2013].
- [BPSS11] Alvis Brazma, Helen Parkinson, Thomas Schlitt, and Mohammadreza Shojatalab. EBI Research - Functional Genomics - Introduction To Biology. 2011. [Online; accessed 26-Oct-2012].
- [Bre01] L. Breiman. Random forests. *Machine learning*, 45(1):5–32, 2001.
- [BV11] Broňa Brejová and Tomáš Vinař. *Metódy v bioinformatike [Methods in Bioinformatics]*. Knižničné a edičné centrum FMFI UK, 2011. Lecture notes.
- [DEKM98] R. Durbin, S.R. Eddy, A. Krogh, and G. Mitchison. *Biological Sequence Analysis: Probabilistic Models of Proteins and Nucleic Acids*. Cambridge University Press, 1998.
- [DGB06] Chuong Do, Samuel Gross, and Serafim Batzoglou. Contralign: Discriminative training for protein sequence alignment. In Alberto Apostolico, Concettina Guerra, Sorin Istrail, Pavel Pevzner, and Michael Waterman, editors, *Research in Computational Molecular Biology*, volume 3909 of *Lecture Notes in Computer Science*, pages 160–174. Springer Berlin / Heidelberg, 2006. 10.1007/11732990_15.
- [GS96] D. Gusfield and P. Stelling. [28] parametric and inverse-parametric sequence alignment with xparal. *Methods in enzymology*, 266:481–494, 1996.

- [HHL89] XD Huang, Hsiao-Wuen Hon, and Kai-Fu Lee. Multiple codebook semi-continuous hidden markov models for speaker-independent continuous speech recognition. 1989.
- [Hir75] D. S. Hirschberg. A linear space algorithm for computing maximal common subsequences. *Commun. ACM*, 18(6):341–343, June 1975.
- [KA90] S Karlin and S F Altschul. Methods for assessing the statistical significance of molecular sequence features by using general scoring schemes. *Proceedings of the National Academy of Sciences*, 87(6):2264–2268, 1990.
- [MB06] Alexander Yu. Mitrophanov and Mark Borodovsky. Statistical significance in biological sequence analysis. *Briefings in Bioinformatics*, pages 2–24, 2006.
- [NJ02] Andrew Y Ng and Michael I Jordan. On discriminative vs. generative classifiers: A comparison of logistic regression and naive bayes. *Advances in neural information processing systems*, 2:841–848, 2002.
- [NW70] Saul B. Needleman and Christian D. Wunsch. A general method applicable to the search for similarities in the amino acid sequence of two proteins. *Journal of Molecular Biology*, 48(3):443 – 453, 1970.
- [Sri] Sargur N. Srihari. Machine Learning: Generative and Discriminative Models.
<http://www.cedar.buffalo.edu/~srihari/CSE574/Discriminative-Generative.pdf>. [Online; accessed 14-Jan-2013].
- [Sut07] Ivan Sutóris. Tvorba klasifikačných stromov pri procese data miningu, 2007.
- [SW81] T.F. Smith and M.S. Waterman. Identification of common molecular subsequences. *Journal of Molecular Biology*, 147(1):195 – 197, 1981.
- [Wik14] Wikipedia. Maximum likelihood.
http://en.wikipedia.org/wiki/Maximum_likelihood, 2014.
[Online; accessed 17-Apr-2014].

- [YJEP07] Chun-Nam Yu, Thorsten Joachims, Ron Elber, and Jaroslaw Pillardy. Support vector training of protein alignment models. In Terry Speed and Haiyan Huang, editors, *Research in Computational Molecular Biology*, volume 4453 of *Lecture Notes in Computer Science*, pages 253–267. Springer Berlin / Heidelberg, 2007. 10.1007/978-3-540-71681-5_18.